

"Fena-i nefisten sonra ubudiyet-i evliya besatet peyda eder." cümlesini izah eder misiniz?

Nefsin öldürülmesinden ya da terbiye edilmesinden sonra, tarikat berzahında giden evliyaların kullukları ve ibadetleri yeknesak olur. Ancak bir iki hususta manen terakki ederler. Çünkü Allah nefse kendi isim ve sıfatlarını tadıp tartacak çok cihazlar, duygular ve mizanlar vermiştir. Nefis bu cihaz ve latifeleri iyi işletebilirse, Allah'ı bin bir ismi ile tanır, marifet sahasında çok terakki eder.

Mesela, nefisteki şehvet hissi olmasa insan dünyaya çalışmaz. Allah'ın **Rezzak, Münim, Kerim** gibi isimlerinin feyzinden istifade edemez.

Nefsini terbiye ve ıslah edenler, sayısız mizan ve mihenklerle Allah'ı bütün isim ve sıfatları ile tanıyıp külli bir ubudiyet yaparlar. Sahabeler nefisleri Allah'ı bilmede bir vasıta yapmışlardır. Çünkü **"Nefsini bilen Rabbini bilir."**

"...Çünkü sahabelerin nefisleri tezkiye ve tathir edildiğinden, nefsin mahiyetindeki cihâzât-ı kesire ile ubudiyetin envaina ve şükür ve hamdin aksamına daha ziyade mazhardırlar."(1)

Şükrün kısımları vardır ve bu kısımlara ancak nefis ve nefisteki duygular ile ulaşılır. Nefsi ifna edenler şükrün bu kısımlarından habersiz kalırlar.

1) bk. [Sözler, Yirmi Yedinci Söz'ün Zeyli.](#)